

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Institutiones Dialecticæ

Dieterich, Conrad

Giessæ Hessorum, 1611

Caput XI.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56580](#)

II. Notæ Discretorum interdum disjunctantur, & vel antecedentium (quanquam est si, licet,) vel consequentium (tamen, sed aliqua omittitur, ut: *Nævus est corporis macula*, illi tamen *hoc lumen videbatur*. pro, *Quanquam nævus est macula*. Etsi non optimam, at aliquam Rempublicam haberemus.

[At ponitur pro tamen, vel attamen.]

III. Axioma Discretum verum est & legitimum, si partes non solum verae, sed discretæ sunt. Falsum est, vel ex una parte falsum. Ridiculum, si partibus discretis non constet.

[Vt. *Quanquam Petrus non est doctus, tamen dives: hoc legitimum est: Quamvis Petrus est homo, tamen non est animal: falsum est, quia consequens falso*. *Quanquam Petrus est doctus, tamen est homo: ridiculum est: Licet enim singulæ partes sint verae, tamen sunt discretæ, sed consentaneæ: Homo & doctrina consentiunt.*]

Restat Disjunctum.

CAPUT XI.

I. Disjunctum axiomà est, cuius coniunctionio est disjunctiva.

2. Conjunctiones disjunctivæ sunt *Aut, an, ve, sive, vel, secus*. Aut fide justificamur, aut operibus. Aut Deo seruiendum, aut Mammonæ. Animale est aut bestia, aut homo. Aut dies est, aut nox est.

Eius sunt hi CANONES.

I. Opposita enunciantur axiomate Disjunctum.

juncto : ut, *Conjux est maritus, aut uxor. Aut bonus est, aut malus. Omnia sunt aut non sunt. Aut videt, aut cœsus est.*

II. In Disjuncto una tantum pars vera esse potest, non plures, ut, *Petrus aut est in Asia, aut in Africâ, aut Europâ. Aut fide justificamur aut operibus. Hic unum tantum verum est, reliqua falsa.*

[Ratio dependet ex Oppositorum regulâ. Oppositorum affirmato uno, negatur alterum.]

Iraq;

III. Disjunctum, cuius nulla pars vera est, falsum est. ut, *Fractio panis aut per se est pia, aut impia. (Datur enim tertium, quod sit media, indifferens, & adiaphora) vicissim : Disjunctum, cuius omnes partes veræ sunt, falsum est : ut, Christus aut Deus est, aut homo (utrumque verum est, est enim & Deus & homo.)*

[Ratio : quia in disjuncto tria requiruntur, 1. ut, partes omnes inter se dissentiant : 2. ut una pars cum subiecto consentiat : 3. ut reliqua à subiecto dissentiat. Fonsec. l. 1. c. 17.]

IV. Disjunctum nunquam extrui debet ex his, quæ sunt necessariò connexa : ut, *Soror aut est homo, aut rationis particeps.*

V. Disjunctum vetum est, si partes dissentaneas disjunctè enunciatur : Falsum, quod contemporanea simpliciter & absolute disiungit. ut : *Ab solon aut bonus est, aut malus. (disjunctum verum est) Salomon aut sapiens est, aut doctus, (disjunctum falsum est, quia sapientem & doctum esse sunt adiuncta communia, quæ eidem subiecto simul inesse possunt.*

VI. Ab-

VII. Absolutè consentanea, itemq; affinitates cum propriis subiectis enunciatae etiam disiunctivè: Ita tamen, ut alterum negando enuncietur, ut, *Aut dies est, aut sol non est. Aut videt, aut homo non est.*

[Intellige hoc de legitimis & absolutis, non de ruitis & ineptis disjunctionibus, quales sunt: *Animal est, aut avis: aut asinus est, aut lapis: aut stellae, aut canis.* Hic neutra pars potest esse vera. Inepta igitur disjunctione.]

VIII. Disiunctum necessarium est, cum partes omnes necessariò per opposita immediata disiunguntur, non verò in necessaria partium veritate, ut. *Animal aut est homo, aut bestia. Omnis enunciatio aut est vera, aut falsa. Aut pax est, aut bellum. Homo aut est doctus, aut non est doctus, non sanus.*

[Disjuncta hæc sunt necessaria, tria quidem priora constant ex adversis immediatis: posteriora verò non necessaria partium veritate, sed tantum è necessaria disjunctione, cum nec altera disjuncti pars, homo est doctus, sanus, sit necessaria; nec hæc homo non est doctus, non sanus, sed contingens.]

IX. Disiunctum contingens est, cum partes contingenter per opposita mediata disiunguntur, ideoq; vel utrumque vel neutrum esse potest, ut, *Vestis aut est alba aut nigra. Aut doctus est aut probus. Aut potiar amore aut irar.*

[Contingentia hæc sunt disjuncta, quia in 1. disponentia aduersa mediata. in 2. adjuncta communia. in 3. fortuita, ideoq; vel neutrum, vel utrumq; esse potest. Observe quod Aristotelici tradunt plures axiomatum divisiones. Propositio alia est finita, quæ ex nominibus & verbis finitius nominis non justificatur ut, homo inctione. ita coniunctio. ita dividitur cervata, de plurimi, non dicantur. sum pluribus. Quicunque infide p. Crux a monstra eadem est pliceretur. + Alia quid est. Hæc via voluntaria ratione. Quiam danque. Hæc ejusdem.

emq; finitis constat, ut, *homo est justus*: alia infinita, quæ ex nunciantur verbis infinitis constat, ut *non homo*, est non *justus*. 2. Alia est simpliciter una, in qua simplicitate affirmatur vel negatur aliquid per verbum *Est*, ut, *homo homo non est*: alia una *σύνδεσμος* sive coniunctione in quâ verbum *Est* subjectum cum prædicato coconjungit, ut, *homo est albus, homo non est albus*. Alia dicitur *αὐθίδητος*, quæ ex pluribus propositionibus est coacta, eaquæ constituitur. 1. Si unum prædicatum de pluribus dicatur subjectis: ut, *Avari, scrotaores, fures, non possidebunt regnum Dei*. 2. Si plura prædicata dicantur de uno subjecto. ut, *Omnes credentes in Christum sunt à peccatis abluti, sanctificati, justificati*. 3. Si de pluribus subjectis plura enuncientur prædicata, ut. *Quicunque credunt in Christum, et in eum baptisati sunt, atque in fine perseverant, illi sunt veri Christiani, filii Dei, salutis & vita aeterna participes*. 3. Alia est apodictica seu demonstrativa, quæ absolute, & ex necessitate vera. Quæ eadem est cum necessariâ. Alia Dialectica, quæ non simpliciter, sed consensu respondentis habetur pro verâ. 4. Alia est de tempore præsenti & præterito, quæ aliquid esse aut fuisse respectu temporis enunciat, ut, *Habita ipsa hora docetur in Schola*. Præterito anno exigua fuit undamia. Alia de tempore futuro, quæ aliquid futurum enunciat. ut, *Cras pluet. Petrus morietur in Italia. Quicquid vel adeò exacta non sunt, vel reliquis accommodantur*.]

Hactenus de axiomatis distributione, sequuntur ejusdem Affectiones.

CAPUT XII.

1. **A**ffectio axiomatis est unius cum altero collatio.
2. Collatio ea vel respicit consensum, cuius ratione axiomata consentient;